

W następnym numerze:

CULTURE CRITIQUE: ITS ESSENCE AND ITS FORMS

Krytyka kultury – zjawisko charakterystyczne dla cywilizacji europejskiej od czasów Sokratesa – jest w dobie postmodernistycznego relatywizmu często dyskredytowana jako znajdująca podstawę (uzasadnienie) jedynie w odrzucanych obecnie mocnych, metafizycznych narracjach. Teoretyków uprawiających krytykę kultury – nawet tej rangi co E. Husserl, G. Simmel czy M. Heidegger – oskarża się o brak rozumienia czasów, w których żyją, i niesłuszne atakowanie „racjonalności tego, co jest” ze swych konserwatywnych pozycji.

Wbrew temu wydaje się, iż krytykę kultury można (i należy) uprawiać także poza opozycją metafizyki postępu („żelaznych praw historii”) i całkowitego relatywizmu. Zmienia się jednak jej uzasadnienie, co wpływa także na zmianę form, w których się taka krytyka przejawia. Ważny głos w tej kwestii sformułował na przykład poznański kulturolog Florian Znaniecki. Kolejny tom „Studiów Kulturoznawczych” będzie stanowić zbiór wypowiedzi na ten temat. Jego autorzy to filozofowie kultury i kulturoznawcy z dwóch środowisk: poznańskiego (m.in. J. Sójka, J. Tyszka, A. Przyłębski, M. Michałowska, Ł. Czajka) i kilońskiego (m.in. D. Westerkamp, Ch. Blaettler, H. Ott).